



FRANZ VAN LEEMPUTTEN

Χωρικόν Ἱπποδρόμιον
(Διεθνῆς Ἐκθεοὺς Ἀθηνῶν).

κατοικίαν ὁ εὐλογημένος ἐκεῖνος θεῖος. Ἀλλὰ βλέπετε, αὐτὸ τὸ ἔάν, τὸ ἐλεεινόν, τρία γραμμὰ εἶνε καὶ ὅμως τόσῳ τεραστίου ὄγκου. Ἀληθὲς Σινικὸν τεῖχος. Ὁ ἥρως μου εἶνε ὁ υἱὸς τοῦ ἔάν καὶ ὁ πρόγονος τοῦ θά. Ἐν τούτοις, προσυλαχθῆτε, κυρίαί μου, ἀπ' αὐτοῦ. Εἶνε τὸ ἐπικινδυνωδέστερον παράσιτον· μόλις ὁσφρανθῇ γυναικεῖον μῦρον ἢ ἀκούσῃ τὸν θρόνῳ γυναικεῖας ἐσθῆτος ὡς θυμοειδὲς πάρυτα ἀνίσταται ἵππος, καὶ ὡς κύων ἐτοιμάζεται διὰ προσκόλλησιν. Ἐὼς ὅτου γίνῃ ἀκόλουθος τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν, ἀρκεῖται νὰ εἶνε ἀκόλουθος τῶν. . . κυριῶν.

Ὅταν μάλιστα τὸ πρόσωπον ἢ τὸ βαλάντιο τῆς δεσποινίδος ἄγῃ Μαῖους, μεταχειρίζεται τακτικὴν, ἥτις θ' ἀπήλπιζε καὶ αὐτὸν τὸν ἀείμνηστον Ἰώβ. Τὴν ἀφελῆ τάσιν τῶν δεσποινίδων ὅπως τὸν ἔχουν ὡς ἐν ἀντικείμενον εὐχάριστον διὰ νὰ περνᾷ ἡ ὥρα των, αὐτὸς ἐκλαμβάνει ὡς δεῖγμα ἀμέριστον θαυμασμοῦ διὰ τὸ πνεῦμα του καὶ τότε ἡ ἀνοησία λέγει διὰ τῶν χειλέων του τὸν τελευταῖον αὐτῆς λόγον. Ἐὰν δὲ τὸν ἴδῃτε κατόπιν τοιαύτης τιμῆς προσκολλησέω, ἀλλοιμονόν σας! — Θ' ἀρχίσῃ τὴν ἀτελεύτητον καὶ σιελώδη ἐξιστόρησιν τῶν ἁθλῶν του· ἔάν μάλιστα εἶνε Ἀπόκρεω, τὸ πρᾶγμα λαμβάνει ἀπελπιστικὰς διαστάσεις. Σᾶς σταματᾷ, περνᾷ τὸν βραχίονά του εἰς τὸν ἰδικὸν σας, ὅστις τίθεται εὐθὺς εἰς ἀποστρατεῖαν ἀφαιρουμένου τοῦ δικαίωματος νὰ χαιρετᾷτε καὶ. . . κάμετε ὑπομονήν.

Θὰ σᾶς εἰπῇ ὅτι προχθὲς ἦτο εἰς τοῦ κυρίου Πιπέρη, χθὲς εἰς τοῦ κ. Ἀλάτη, ἀπόψε εἰς τέσσαρα σπήτια, αὔριον εἰς τρία, μεθαύριον εἰς δέκα, εἰς τῆς **madame** Λουί, εἰς τοῦ κυρίου Τάδε, εἰς τοῦ κυρίου Δεῖνα, εἰς τοῦ Α., εἰς τοῦ Β. Ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν καλλιτέρων οἰκογενειῶν θὰ παρατάξῃ εἰς πυκνὴν φάλαγγα. Καὶ εἰς μὲν τοῦ πρώτου εἶπε ἐκείνην τὴν εὐφυῖαν εἰς τὴν λεπτοφυεστάτην δεσποινίδα Δ. καὶ ἦτις εὐφυῖα, γνήσιον τέκνον λωποδυσίας, ἔκαμε τὸν γύρον εἰς δέκα ἀκόμη σπήτια. Εἰς τὸ σκῆλον τῆς ἄλλης ὅπου λαλεῖται κατὰ κανόνα ἡ Γαλλικὴ καὶ κατ' ἐξαίρεσιν ἡ Ἑλληνικὴ, ἡ Ρ. τοῦ εἶπε κἄτι σκανδαλώδη δι' ἓνα ἀνθυποκτηνίατρον, ἡ Ἐ. τὸν ἐκύτταξε γλυκύτατα, ἡ Λ. τοῦ ἔδωκε **rendez-vous**, μὲ τὴν Σ. ἔπεσεν ἐνῶ ἐχόρευε μπουστὸν — Καὶ ἐμπιστευτικῶς σᾶς λέγει: Μὴ τὸ εἰπῆς εἰς κανένα. — Μπα, Θεὸς φυλάξῃ, τῷ ἀπαντᾷτε. — Ἐφίλε μου, μάθετο, ἐφίλησα τὴν Χ. Καὶ ἀναπῆλξ τὸ ὄνομα τῆς ὥραιότερας τῶν Ἀθηνῶν. Ὅλα αὐτὰ εἶναι, ἐννοεῖται, μεγαλοπρεπῆ κεφαλαια μυθολογίας.

Τώρα δὲν μένει ἄλλο ἢ νὰ εἰπῶ τ' ὄνομά του. Ὀνομάζεται. . . Βιτζέντζος· Ἀναμπουμπούλας. Ἀλλὰ θὰ τελειώσω μὲ μίαν ἐρώτησιν:

— Δὲν νομίζετε ὅτι ἡ κοινωνία μας ἔχει πολλοὺς τοιοῦτους Βιτζέντζους;

ΔΗΜ. Γ. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ